KATSE KOHTI GH:TA!

MAAKUNTA VALKOKANKAALLA

SATO KOLMELLA KOTIMAISELLA

KARHUNKIERROS

2/2019

57. vuosikerta
Helsingin yliopiston
Satakuntalainen Osakunta

KARHUNKIERROS 2/19

SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN TIEDOTUSLEHTI

JULKAISIJA:
Satakuntalainen Osakunta
Lapinrinne 1 A8,
00180 Helsinki

PÄÄTOIMITTAJA:
Saska Suvikas
paatoimittaja(at)satakuntatalo.fi

KIRJOITTAJAT:
CAELUM DAVIES
TIMO HÄIVÄLÄ
CAMILLA LAINE
MIKKO MÄKIPÄÄ
ILJA PIPPA
LASSI SAVOLAINEN
ESTER SUNDSTRÖM
LAURA SUOMINEN
SASKA SUVIKAS

KANNEN KUVA:
Osakunnan galleria

TAKAKANNEN KUVA:
Maria Djakonowsky

PAINOS:
70 kappaletta

PAINO:
Painosalama OY

Perustettu vuonna 1963.

Karhunkierros nauttii HYYn järjestölehtitukea.

ISSN 1239-1913 (Painettu),
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti)

SISÄLLYS

3. PÄÄKIRJOITUS
4. Q-KULMA
5. KUVAKOLLAASI: VUJUT + VAPPU
8. TASAPAINOSSA TYÖ, HUVI JA OPISKELU?
12. MAAKUNTA VALKOKANKAALLA
16. KATSE KOHTI GH:TA!
19. MÄKSY JA OSAKUNTIEN OUDOT PERINTEET 2
20. SATO KOLMELLA KOTIMAISELLA
22. SARJAKUVAKILPAILUN VOITTAJA
23. KUOLEMATTOMAT

PÄÄKIRJOITUS

Tunnustuksia läheltä ja kaukaa

Me ihmiset haluamme olla kovin itsevarmoja olentoja. Haluamme ajatella, että toimimme yleensä oikein, kohtelemme toisia ihmisiä asianmukaisesti ja että olemme tyytyväisiä omiin ajatuksiimme. Harvan psyyke kestää sitä, että ajattelee tai toimii pitkän aikaa omien moraalisten periaatteidensa vastaisesti. Siksi ihmisen onkin vaikea myöntää olleensa väärässä tai toimineensa pitkän aikaa väärin.

Koska ongelma vaivaa meistä suurta osaa ja olen pitkään pyöritellyt sitä päässäni, haluan tässä pääkirjoituksessa keskittyä tunnustukseen. En tarkoita tällä mitään teologisesti suureellista syntien tunnustamista tai tuomioistuimen edessä tapahtuvaa rikoksen tunnustamista. Tarkoitan tällä jotain paljon arkipäiväisempää; sitä, että tunnustaa ensin itselleen ja sen jälkeen mahdollisesti muille, että on joskus toiminut tai ajatellut väärin.

Tunnustaminen on kuitenkin hankalaa niin tieteessä, politiikassa kuin henkilökohtaisessakin elämässä. Tieteen tekemisessä virheelliset ajatukset saattavat elää niin kauan, että jollain tieteenaloilla väitetään asioiden edistyvän yksi kuollut professori kerrallaan. Sen tunnustaminen, että vaikka fysiikan professorina koko elämäntyösi on ollut perustavalla tavalla virheellinen, on asia, jota moni ei pysty ikinä elämässään kohtaamaan. Politiikassa puolestaan olemme jo tottuneet siihen, että kukaan ei ikinä tunnusta menneitä virheitään; joten kun joku niin tekee, kuten Hussein Al-Taee vähän aikaa sitten tunnusti vanhat kiistellyt facebook-kirjoituksena, lehdistön ja yleisön reaktio oli lähinnä hämmennys. Poliitikko tunnusti vanhat virheensä ja sanoutui niistä irti, hänessähän on pakko olla jotain vialla!! Omien virheiden tunnustaminen on meille niin vieras ajatus, että syytämme mieluummin toista epärehellisyydestä kuin uskomme ihmisen henkilökohtaiseen kasvuun.

Haluan tehdä nyt itse osakuntaa koskevan henkilökohtaisen tunnustuksen, jonka toivon rohkaisevan muita osakuntalaisia tekemään samaa. Minun ei pitänyt koskaan liittyä osakuntaan ja kun liityin, minun ei pitänyt koskaan aktivoitua tässä yhteisössä. Kun saavuin Helsinkiin syksyllä 2015, olin ottanut vakaaksi aikomukseksen jättää koko maakunnan ja etenkin porilaisuuden taakseni. Muutin Satakuntataloon vain, koska kämppätarjous oli liian houkutteleva ja pyörin fuksitapahtumissa lähinnä, koska siellä sai alkoholia. Noin kahden ensimmäisen osakuntavuoden ajan Saton toiminta tuntui jotenkin pienen porukan nyhräämiseltä ja yhteisosakuntalaisuus vain niitä varten, joita ei mihinkään muualle huolittu. Nykyään kuitenkin ajattelen sitä typeränä ja kapeana ajatteluna.

Koska jossain vaiheessa muutos tapahtui. Tutustuin paremmin eri aloilla opiskeleviin osakuntalaisiin ja aloin ymmärtämään millainen rikkaus poikkitieteellinen yliopistoyhteisö voi olla. Opin olemaan ylpeä Satakuntalaisesta osakunnasta, loistavista tiloista keskellä kaupunkia (Jatkot SatOlla ei ole syntynyt tyhjästä!), monipuolisesta toiminnasta, innostavista ihmisistä ja omista perinteistä kuten Vuosijuhlien aamujäätelöstä tai Satakuntalaisen ehtoon pitopöydästä. Tuskinpa tässä kirjoittaisin tätä pääkirjoitustakaan, ellen olisi jossain vaiheessa tunnustanut itselleni ajatelleeni pitkään väärin.

Kuva: Reetta Peltonen

Mitä haluan kaikille Karhunkierroksen lukijoille sanoa, on että omien virheiden tunnustaminen on vaikeaa mutta siksi sitäkin tärkeämpää. Ei tietenkään tarvitse ryhtyä avaamaan sydäntään koko maailmalle menneistä mokistaan, ellei erityisesti halua, mutta kannattaa olla rehellinen itselleen. Kukaan ei ole virheetön ja suurin osa ihmisistä ympärilläsi, osakunnalla ainakin, ymmärtävät tämän. He ovat jo silloin tunnustaneet itselleen jotain tärkeää!

Saska Suvikas, Päätoimittaja

Q-KULMA

Kevätkiireitä

Osakunnan vuosijuhlaa päästiin viettämään maaliskuun lopulla taas erittäin hyvissä tunnelmissa. Vaikka vuosijuhlaviikonloppu on täynnä perinteitä, niin silti jokainen vuosi tuo aina uusia kokemuksia uusille osakuntasukupolville. Erityisesti muutaman kymmenen ulkomaisen vieraan majoittaminen ja huolenpito aiheutti tänä vuonna haasteita, joista kuitenkin selvittiin aivan loistavasti. Vuosijuhlien järjestelyyn osallistuvat oppivat arvokkaita projektinhallinnan taitoja, etenkin tilanteissa, joissa kaikki ei mene aivan suunnitelmien mukaan. Vuodesta toiseen on myös mahtavaa havaita, kuinka monen eri alan osaajia osakunta on tuonut saman katon alle - toivottavasti näin on myös tulevaisuudessa.

Vielä kuukauden ajan Suomessa vietetään vaalikevättä, kun eduskuntavaaleista suunnataan kohti europarlamenttivaaleja. Helsinki ei tule hiljenemään politiikan osalta sen jälkeenkään, sillä heinäkuusta alkaen Suomen EU-puheenjohtajuus tulee varmasti näkymään monin tavoin. Selkeästi kuitenkin politiikka on muutenkin alkanut kiinnostaa ihmisiä myös vaalien välillä. Ilmastonmuutoksen hillintä oli luultavasti monella ensimmäistä kertaa äänestävällä mielessä, mikä näkyi myös vaalituloksessa. Ja vaikka kansalaisen ääni kaikuu kovemmin vaaliuurnassa kuin mielenosoituksessa, niin demokratialle on hyväksi, että poliitikkojen toimia seurataan myös vaalien välisenä aikana. Osakunnalla seuraavia hallitusneuvotteluja päästään viettämään vasta marraskuussa, mutta kannustan osakunnan kansalaisia eli civiksiä osallistumaan keskusteluun SatOn toiminnasta etenkin osakunnan kokouksissa, jotka keräävät osakuntalaisia yhteen ainakin yhdeksän kertaa vuodessa.

Tätä kirjoittaessani vappu on jo oven takana, mikä merkitsee myös monille kesän mittaista taukoa opiskeluihin. Kesällä myös osakunnalla - tai ainakin Satakuntatalolla - on hiljaisempaa. Onneksi kesällä on kuitenkin loistavia mahdollisuuksia osallistua erilaisiin osakunnan tapahtumiin myös talon seinien ulkopuolella, etenkin Satakunnassa! Tarjolla on hyviä tilaisuuksia päästä omalle epämukavuusalueelle - olipa kyseessä sitten henkinen tai maantieteellinen alue.

Kuva: Osakunnan galleria

Kesäkuussa voi ensin osallistua SatOn joukkueessa suunnistajana tai huoltajana Jukolan viestiin Kangasalla. Seuraavalla viikolla voikin sitten viettää railakasta juhannusta osakunnan omistamalla Sipin mökillä Kokemäellä. Heinäkuun ensimmäisenä viikonloppuna voi ottaa lähituntumaa Kokemäenjokeen Satakunnan kansansoudussa, jonne toivottavasti saadaan täysi veneellinen satolaisia soutajia usean vuoden tauon jälkeen. Seuraavana viikonloppuna on luvassa maakuntaan tutustumista kesäretkellä Merikarviaan. Elokuussa aletaan jo valmistautua uusien osakuntalaisten vastaanottamiseen, mutta luultavasti muutakin ohjelmaa järjestyy. Ainakin ystävyysosakuntamme Gästrike-Hälsinge Nationin edustajien kanssa on puhuttu yhteisten urheilukisojen järjestämisestä Suomi-Ruotsi -hengessä, koska edellisistä “osakuntien välisistä” on jo 54 vuotta. Odottakaamme siis mukavan rauhoittavaa ja elämysrikasta kesää kiireisen kevään jälkeen!

Timo Häivälä, Kuraattori

KUVAKOLLAASI - VUJUT + VAPPU

Kuvat: Osakunnan galleria, Instagram, Telegram

Stipendien jako sen ansaitseville

Wiolaisten satotalo

Tunnelmia kuvaussseinältä

Kuoro esiintymässä

VUJUT 30.-31.3.

Suuren pöytäjuhlan tuntua

Inspitär ja emäntä suorittavat arvonnan

Juhlatanssit käynnissä

Sillis eli melkein viimeinen ehtoollinen

Sillispalkinto tarkasteltavana

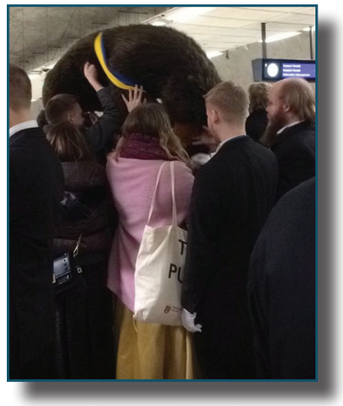

Ainoa säilynyt kuvamateriaali Aamujäätelöltä

Ainoa säilynyt kuvamateriaali Båtenilta

Vappu ja ylioppilaslakit, Ruotsi, Viro, Suomi

SATON VAPPU 30.4.-1.5.

Vappuaamu alkoi perinteisesti isännän simalla

Parveketunnelmia

Inspehtorin vappupuhe

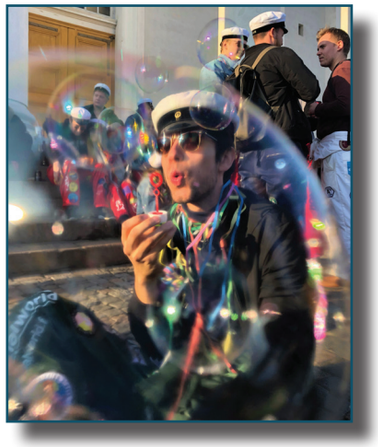

Puheenjohtaja kuplassa

SatO edustaa Senaatintorilla

Manta on lakitettu! Kauppatorin siivooja kiittää!

SatOn vappu - yhteiskuva

Vapu loppui sittenkin

Kesä saapui Ullikselle!

TYOELÄMÄ-PALSTA

TASAPAINOSSA TYÖ, HUVI, JA OPISKELU?

-OMAN ALAN TÖISSÄ OPISKELUAIKANA

Teksti ja kuvat: Camilla Laine

Edellisessä numerossa haastateltiin työelämään siirtyneitä, valmistuneita satolaisia. Tällä kertaa vuorossa ovat opintojen ohella oman alan töitä tekevät osakuntalaiset. Pia Isolähteenmäki ja Otto Porkka kertovat kokemuksiaan oman alansa töistä, työkokemuksen hyödyistä sekä opintojen ja töiden yhdistämisestä. Millaista on lentosääpäivystäjän ja koodarin työ yhdistettynä opintoihin? Miten Pia ja Otto päätyivät nykyisiin töihinsä?

Säähavaintojen tekijästä päivystäväksi meteorologiksi

Meteorologian opiskelija Pia aloitti opintonsa vuonna 2014, ja tekee parhaillaan Pro gradu -tutkielmaa. Opintojen ohella Pia työskentelee Ilmatieteen laitoksen lento- ja sotilassääpäivystäjänä. Työpiste sijaitsee Kumpulassa, kivenheiton päässä yliopiston kampuksesta.

Kuka: Pia Isolähteenmäki

Kirjautui osakuntaan: 2014

Opintosuunta: Meteorologia

Työpaikka: Työskentelee Ilmatieteen laitoksella lento- ja sotilassääpäivystäjänä

Osakunnalla hoidettuja tehtäviä: Urheilutoimikunnan jäsen, urheiluohjaaja, apuemäntä, apuisäntä, emäntä, taloudenhoitaja, kirjastotoimikunnan jäsen, Kulinaarikerhon jäsen

Kotoisin: Suodenniemeltä, joka kuuluu nykyisin Sastamalaan

Lento- ja sotilassääpäivystäjän työtehtävät koostuvat erimuotoisten ja -pituisten sääennusteiden laadinnasta. Yhdistävänä tekijänä ennusteissa on, että ne laaditaan nimenomaan ilmailun tarpeet huomioiden. Suurin osa säätuotteista on nähtävillä ilmailusaa.fi sivustolla. Samalta sivustolta löytyy myös kuuden tunnin välein laadittava NSWC -kartta eli Pohjoismaiden merkittävän sään kartta. Ennusteiden laadinnassa käytetään ilmailuenglannin lyhenteitä, ja tehdään yhteistyötä Ruotsin Ilmatieteen laitoksen (SMHI) kanssa. Virallinen työkieli on siis englanti, vaikka päivystyksessä kollegojen kanssa puhutaankin suomea. Kirjallisten ennusteiden lisäksi päivystyksen maksulliseen asiakaspuhelimeen tulee kesäaikaan lähes päivittäin yhteydenottoja esimerkiksi ilmakuvaajilta, purjelentäjiltä ja kuumailmapalloilijoilta.

Pia päätyi työhön bongattuaan ainejärjestön sähköpostilistalle keväällä 2018 tulleen kesätyöilmoituksen. Hän oli kuullut työpaikasta paljon hyvää, ja oli töitä hakiessaan myös avoin kaikille tarjolla oleville työpaikoille. Edellisenä kesänä Pia oli työskennellyt Helsinki-Vantaan lentokentällä tekemässä säähavaintoja ja oli tuolloin ehtinyt oppia paljon lentoliikenteen merkittävästä säästä. Pia uskookin, että aiemmasta työkokemuksesta oli hyötyä hänen hakiessaan päivystävän meteorologin tehtäviin. Parasta työssä on Pian mukaan vaihtelevuus ja haastavuus. Jatkuvasti muuttuva sää ja asiakkaiden vaihtelevat tarpeet tekevät työpäivistä erilaisia. Myös ilmailulle merkittävien sääilmiöiden kehityskulun ymmärtäminen ja ennustaminen tarjoavat haasteita.

TYOELÄMÄ-PALSTA

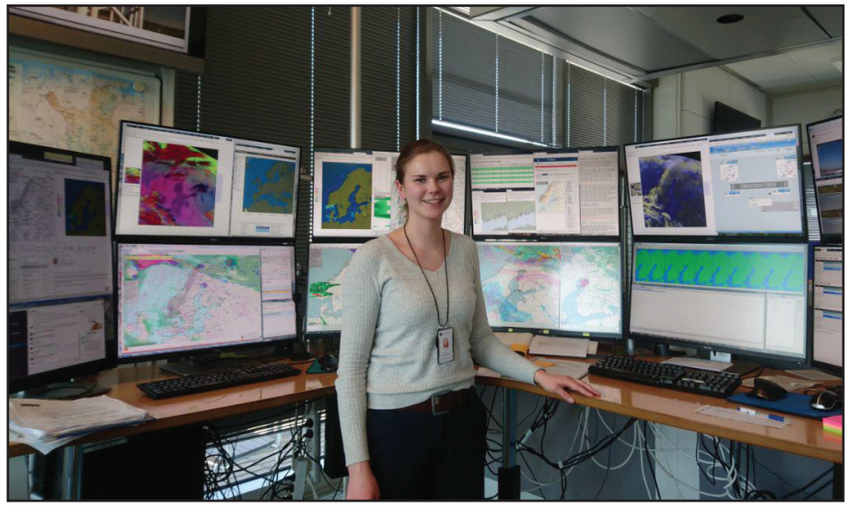

Pia työpisteellään

Oman alan töissä käyminen on kannustanut Piaa hoitamaan opintoja ripeästi maaliin. Lisäksi hän on töitä tekemällä korvannut muutaman opintopisteen työharjoittelun. Vaikka lentosääpäivystäjän työ on hyvin käytännöllistä verrattuna meteorologian teoreettisiin opintoihin, on eri ilmiöiden teoreettisen taustan ymmärtämisestä ollut hyötyä. Hyödyllisimmäksi kurssiksi nykyisen työnsä kannalta Pia mainitsee synoptisen meteorologian laboratoriokurssin, jossa opeteltiin päivystyksessä tarvittavia taitoja.

Pia työskentelee tällä hetkellä kokoaikaisesti, ja vuorotöistä johtuen Pialla on toisinaan arkivapaita, jolloin voi opiskella päiväsaikaan yliopistolla. Tällä hetkellä hän keskittyy opinnoissaan pelkästään lopputyön tekemiseen, ja pystyy sen ansiosta itse aikatauluttamaan opiskeluaan. Kursseista verkkokurssit sopivat myös hyvin yhteen töiden kanssa. Sopivan rytmin löytäminen töiden ja opintojen yhdistämisessä on välillä haastavaa. Vapaita vapaapäiviäkin on välillä mukava viettää, ja välillä omasta jaksamisesta huolehtiminen on osoittautunut yllättävän vaikeaksi.

> "Ei kannata stressata, vaikkei oman alan kesätöihin tai töihin olisikaan vielä päässyt. Yliopiston kurssivalikoimasta löytyy paljon erilaisia projektikursseja, joissa pääsee harjoittelemaan monenlaisia työelämätaitoja."

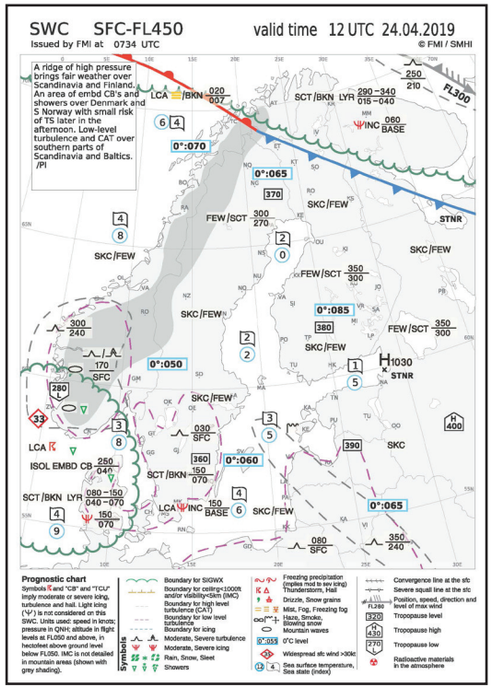

Meteorologin arkea

Pian kokemuksen mukaan oman alan töiden tekeminen voi vahvistaa tunnetta siitä, onko alavalinta oikea ja mieluinen. Työelämässä myös näkee sen, mitä asioita kannattaa opiskella ja millaisia taitoja kartuttaa oman alan töitä varten opintoihin kuuluvien pakollisten kurssien ulkopuolelta.

Lopuksi Pia haluaa kannustaa vielä oman alan työkokemusta vailla olevia. "Ei kannata stressata, vaikkei oman alan kesätöihin tai töihin olisikaan vielä päässyt. Yliopiston kurssivalikoimasta löytyy paljon erilaisia projektikursseja, joissa pääsee harjoittelemaan monenlaisia työelämätaitoja."

Koodauskilpailusta ohjelmistokonsultiksi

Tietojenkäsittelytiedettä opiskeleva Otto aloitti opintonsa vuonna 2013 ja valmistuu kandiksi tänä keväänä. Otto on työskennellyt useamman vuoden ohjelmistonkehittäjänä eli arkikielisemmin koodarina Eficode nimisessä konsulttiyrityksessä.

Koodarin työtehtäviin sisältyy ohjelmistojen tekemistä ja ylläpitämistä asiakkaiden tilauksesta. Otto itse on koodannut enemmän kokonaan uusia projekteja kuin ylläpitänyt tai korjannut vanhoja. Yleensä hän on ollut osana pientä työryhmää, ja projektit ovat kestäneet niiden suuruudesta riippuen parista kuukaudesta vajaaseen vuoteen. Koodien kirjoittamisen lisäksi työssä vaaditaan myös paljon suunnittelua. Asiakkaiden kanssa on kommunikoitava usein jatkuvasti, jotta tiedetään tarkasti mitä he haluavat ja miten he haluavat sen tehtävän. Asiakkaat ovat usein tietämättömiä teknisistä asioista ja siitä, mitä on mahdollista tehdä minkäkin ajan puitteissa. Oton mukaan hänen työtään paremmin kuvaava termi voisikin olla ennemminkin ohjelmistokonsultti kuin pelkkä koodari tai ohjelmistokehittäjä.

Otto päätyi työhönsä koodauskilpailun kautta. Hän osallistui parin muun osakuntalaisen kanssa muodostetulla joukkueella Eficoden järjestämään koodauskilpailuun, eli niin sanottuun hackathoniin. Joukkue sijoittui kilpailussa toiseksi, ja Eficoden edustajat kehottivat heitä hakemaan töitä yrityksestä. Osakuntakaveri haki töitä ensin ja pääsi sisään, ja Otto itse haki hieman myöhemmin ja aloitti yrityksessä kesällä 2016. Ennen töihin menoa hän ei tiennyt paljonkaan yrityksestä, vaan tavoitteena oli saada oman alan töitä ja Eficode vaikutti hyvältä vaihtoehdolta.

Oton mukaan parasta työssä ovat liukuva työaika ja etätyömahdollisuus, jotka sopivat yhteen epäsäännöllisen elämäntyylin kanssa. Palavereita ja asiakastapaamisia lukuun ottamatta sillä ei ole merkitystä, milloin töitä tekee, kunhan työt valmistuvat. Otto pystyykin miltei joka päivä päättämään itse, milloin aloittaa työt ja meneekö hän toimistolle vai tekeekö päivän työt kotoa käsin.

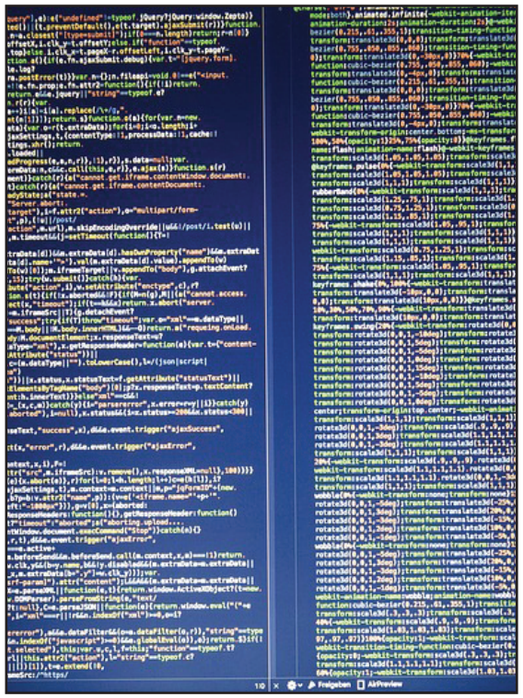

Koodarin arkea

Tietojenkäsittelytieteen opinnot ovat Oton mukaan melko teoreettista, eikä esimerkiksi hands-on koodaamista harjoitella paljonkaan opinnoissa. Töissä käyminen on auttanut yhdistämään kaiken koulussa opitun kokonaisuudeksi, kun on nähnyt yksityiskohtaisesti, miten palaset loksahtelevat paikoilleen ja miten asiat käytännössä toimivat. Oton mukaan töissä oppii myös paljon uutta varsinkin alan viimeisimmistä trendeistä, mistä on hyötyä koulutöissä.

Hyötysuhde toimii myös toiseen suuntaan, sillä alun perin Otto on oppinut koodaamaan yliopiston verkkokurssin avulla. Verkkokurssin suorittamisen kautta hän sai suoraan myös opiskelupaikan yliopistoon. Otto suositteleekin kyseistä verkkokurssia kaikille, joita koodaaminen vähänkään kiinnostaa, vaikkapa ihan yleissivistävässä mielessä. Kurssi ei hänen mukaansa vaadi minkäänlaisia lähtötietoja ja on varsin helppokulkuinen. Se löytyy internetistä googlaamalla MOOC.

Oton töiden määrä on vaihdellut paljon projektista riippuen. Sopimus on osa-aikainen, joten hän saa melko vapaasti itse neuvotella ja päättää tuntien määrästä. Esimerkiksi tenttiviikolla on mahdollista olla kokonaan pois töistä, ja periodien alussa hiljaisempina hetkinä voi tehdä enemmän tunteja. Yleensä Otto tekee töitä kolmena tai neljänä päivänä viikossa ja kesäisin täyspäiväisesti.

Opiskelut menevät Oton mukaan aina töiden edelle, ja jäljellä olevan ajan hän käyttää töihin. Liukuvan työajan ja etätöiden etu tulee esiin myös opintojen ja töiden rytmittämisessä, ja Otto saattaakin tehdä aamupäivällä muutaman tunnin töitä, käydä luennolla välissä ja jatkaa työpäivän loppuun kotona. Haasteena opintojen ja töiden yhdistämisessä ovat välillä olleet ongelmat opiskelumotivaation kanssa. Työpäivän jälkeen ei välttämättä jaksakaan lukea ja opiskelut kärsivät. Opinnot ovat myös viivästyneet töiden takia, sillä samaa määrää kursseja ei voi ottaa, kun on töissä kolmena tai neljänä päivänä viikossa.

Oton mukaan töistä saatu kokemus on suureksi eduksi myös opinnoissa ja työt tukevat vahvasti opintoja. ”On todella avartavaa nähdä omin silmin, miten asiat hoidetaan työelämässä sen sijaan, että niistä vain kuulisi luennoilla ja muilta.” Toisena tärkeänä seikkana Otto nostaa esiin taloudellisen hyödyn. It-alalla palkat ovat hyvät ja töitä saa helposti. ”Opintolainalla ja tuilla kituuttelun jälkeen oli todella vapauttavaa, kun esim. kaupassa ei tarvinnut enää miettiä onko varaa ostaa jotain. Myöskin viihteellä on varaa käydä vapaammin. Vaikka työssäkäynti usein viivästyttää opintoja, lyö edut kuitenkin omasta mielestä haitat mennen tullen. Opiskeluaika on hieman pidempi, mutta on varaa elää ja pääsee työelämään jo heti alusta lähtien kiinni. Oman alan töiden tekemistä kannattaakin mieluummin ajatella pitkänä liukumana opiskeluista työelämään kuin pakollisena ehtona taloudelliselle selviytymiselle.”

Kuka: Otto Porkka

Kirjautui osakuntaan: 2013

Opintosuunta: Tietojenkäsittelytiede

Työpaikka: Työskentelee Eficode nimisessä konsulttiyrityksessä ohjelmistokehittäjänä eli koodarina

Osakunnalla hoidettuja tehtäviä: Verkkovastaava (kahtena vuotena), apuisäntä, urheilutoimikunnan jäsen, Elektronisen Viihteen ja Vapaa-ajan Kerhon jäsen, kamreeri, apuemäntä

Kotoisin: Porista

”Oman alan töiden tekemistä kannattaakin mieluummin ajatella pitkänä liukumana opiskeluista työelämään kuin pakollisena ehtona taloudelliselle selviytymiselle.”

Tulipalo kooditehtaalla!

Otto tahtoo rohkaista oman alansa opiskelijoita tai tietojenkäsittelyn sivuaineopiskelijoita rohkeasti hakemaan töitä. Koodareista on hänen mukaansa huutava pula ja työnantajat ottavat mielellään myös aloittelevia koodareita töihin, kunhan motivaatiota löytyy. Otto kertoo, että hänellä oli alussa kokemusta noin kolmen koodauskurssin verran. Hän myös arvelee, että varmaan muillakin aloilla kannattaa yrittää päästä oman alan töihin, jos vain osa-aikaisia töitä on mahdollista tehdä. Pienet lisätienestit tukien lisäksi helpottavat kuitenkin elämää huomattavasti.

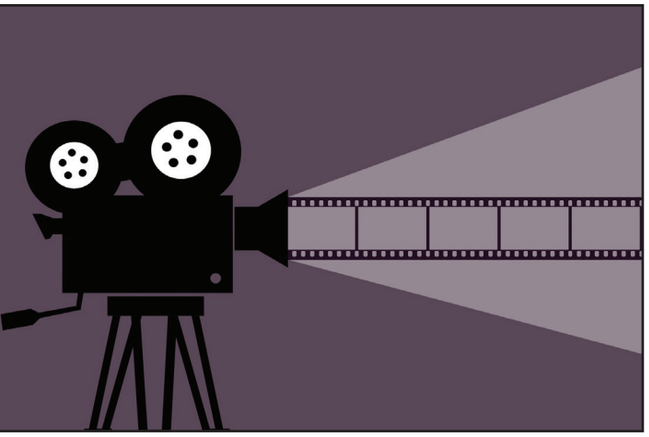

MAAKUNTA VALKO-KANKAALLA

Teksti ja kuvat: Lassi Savolainen

Satakunta on kulttuurimaakunta! Aina Villilän elokuvastudioista Reposaaren kallioille Satakuntalainen miljöö on ollut edustettuna sekä elokuvien kuvaus- että tapahtumapaikkana. Karhunkierroksen kulttuuritoimittaja Lassi Savolainen esittääkin arvionsa kolmesta elokuvasta, jotka joko sijoittuvat Satakuntaan tai jotka on kuvattu meille satakuntalaisille tutussa ympäristössä. Vaikka elokuvien taso saattaakin vaihdella, ainakin voimme olla ylpeitä siitä, että olemme kulttuurin saralla kokoamme suurempi maakunta!

ESITTELYSSÄ SATAKUNTALAISET ELOKUVAT

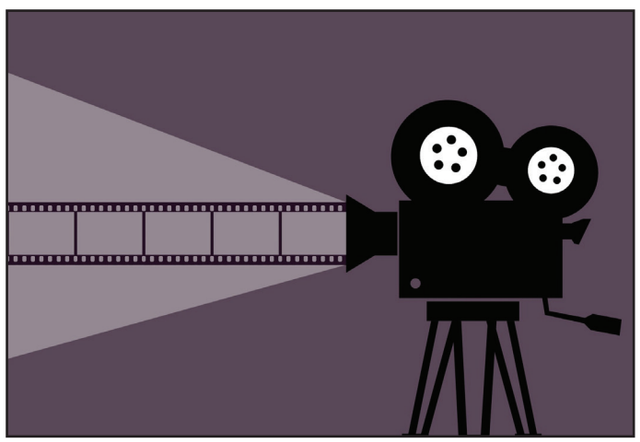

PAHAT POJAT

ENSI-ILTA: 17. tammikuuta 2003

TUOTANTOYHTIÖ: Solar Films

BUDJETTI: 1,525 miljoonaa euroa

KESTO: 126 min

TUOTTAJA: Markus Selin

OHJAAJA: Aleksi Mäkelä

KÄSIKIRJOITTAJA: Pekka Lehtosaari

PÄÄOSISSA: Peter Franzén, Niko Saarela, Lauri Nurkse, Jasper Pääkkönen

PARHAAN KUVAUKSEN JUSSI-PALKINTO: Pini Hellstedt

Vuonna 2003 ilmestyneellä, löyhästi satakuntalaisten Koistisen veljesten todelliseen tarinaan perustuvalla Pahat Pojat -elokuvalla on paljon yhteistä toisen Vares-elokuvan kanssa. Elokuvissa on samoja tekijöitä aina ohjaajasta kuvaajaan. Ovatpa Jasper Pääkkönen, Kari Hietalahti ja Hannu-Pekka Björkmankin löytäneet kummassakin pätkässä tiensä kameran eteen. Samankaltaisuuksia löytyy IMDb:n lisäksi itse elokuvastakin, sillä molemmat ovat rikosaiheisia draamaelokuvia, joista löytyy komediallinen elementti lähinnä erilaisten letkautusten muodossa.

Taiteellisen vapauden nimissä tosielämän Euran Daltonit vaihtuvat valkokankaalla vihtiläisiin Koistisen veljeksiin, jotka aloittavat rikossarjan, joka alkaa raha-automaateista ja jatkaa aina pankkien holveihin asti. Väkivaltaa vastustaviin, Jumalaa ja isäänsä pelkääviin lestadiolaispoikiin ei kohdistu aluksi ollenkaan epäilyksiä, mutta ryöstöjen määrän ja suuruuden kasvaessa rikoksista tulee koko ajan riskialttiimpia. Pakkaa sekoittaa myös mielisairaalaan suljettu isä, joka kaltoinkohtelustaan huolimatta herättää kunnioitusta ja pelkoa lapsissaan.

Vesa-Matti Loirin suoritus skitsofrenisena, manipuloivana ja väkivaltaisena Takkusen perheen isänä on selkäpiitä kylmäävän onnistunut. Elokuva esittää Jouko Takkusen hahmona, jonka kohtaaminen kasvukokemuksena pojille välittyy valkokankaan läpi sydämeen asti. Myös uransa alkuvaiheessa olleiden Jasper Pääkkösen ja Elsa Saision hahmot pikkukylän ja perheen musertamina nuorina rakastavaisina muodostavat koskettavan sivujuonen, joka pääsee keskeiseen osaan elokuvan loppua kohti mennessä.

Elokuvan dynamo, Jokke-pappa (Vesa-Matti Loiri) vaimonsa haudalla. Kuva: Elokuvalippuja-sivusto

Ainutlaatuinen Pahat Pojat on tämän listan elokuvista siten, että sekuntiakaan elokuvasta ei ole kuvattu Satakunnassa. Myöskin siinä missä listan muiden tuotosten ikonisuus perustuu jotakin pienempää osaa väestöstä (porilaiset ja futisfanit) koskettavien elokuvien vähäisyteen, on Pahat Pojat yksi menestyneimmistä suomalaisista elokuvista yleensäkin. Tällä vuosituhannella vain Aku Louhimiehen Tuntematon on tuonut enemmän suomalaisia katsomaan kotimaista elokuvaa valkokankaan ääreen.

FC VENUS

Joona Tenan ohjaama, Minna Haapkylän ja Petteri Summasen tähdittämä, muun muassa Villilän Studioilla Nakkilassa ja Musan kentällä Porissa kuvattu FC Venus on jalkapalloaiheinen pintapuolisesti normaali ja viaton romanttinen komedia, joka kuitenkin vie kriittisen katsojan jyrkälle tunteiden vuoristoradalle. Pohjadivarissa pelaavan FC HeManin jalkapalloa vihaavat vaimot ja tyttöystävät saavat tietää miestensä ja poikaystäviensä olevan lähdössä seuraavan vuoden kesällä kolmeksi viikoksi jalkapallon MM-kisoihin. Tästä suuttuneina naiset haastavat miehet otteluun, jossa panoksena ovat kisaliput ja pallon ympärillä pyörivä elämäntapa. HeManiläisten entiset ja nykyiset kumppanit kokoavat FC Venuksen ja alkavat harjoittelemaan edessä olevaa koitosta varten. Naiset tarvitsevat apua valmennukseen, mutta onneksi yhdeltä jäseneltä löytyy perheestä ammattilainen. Valmistautuminen kiristää pariskuntien välejä, mutta tuo heitä myös lähemmäksi yhteisen tavoitteen kautta.

Elokuva tempaa mukaansa ja vie mennessään alusta loppuun saakka, mutta liian monesti elokuvan aikana pysähtyy miettimään, että mitähän ihmettä käsikirjoittajat ovat tätäkin elokuvaa tehdessään ajatelleet. Yllättävän tapahtumarikkaassa tarinassa ehditään itse jalkapallon lisäksi käsitellä, niin kolmiodraamaa, uran ja ystävyyden välistä kamppailua, kuin vähitellen toipuvaa isä-tytär -suhdettakin. Jos pystyy näkemään yli ajoittaisen toistuvuuden ja ilmiselvyyden, ei FC Venus:ta katsellessa tulee tylsää hetkeä.

Hankalaksi katselukokemuksen tekee nykyajassa eläminen, joskin oletan monien katsojien pyöritelleen silmiään jo neljätoista vuotta sitten. Paljoa ei toki voi odottaa sukupuolten välisiin eroihin ja niistä syntyvään taistoon perustuvalta elokuvalta, mutta on vaikeaa esimerkiksi uskoa, että (nais-)

Omassa lajissaan puolisoidensa toimesta haastettu FC HeMan. Kuva: Elonet

ammattilaisjalkapalloilija katselisi käynnissä olevaa ottelua tietämättä kumpaa joukkuetta tulisi seurata. Elokuvassa miehet ovat itsestään liikaa kuvittelevia laumaääliöitä, ja jos naiset jotain jalkapallosta tietävät, se on kauan sitten haudattu syvälle takaraivoon ja unohdettu. On myöskään aivan turha odottaa naisjoukkueen pystyvän minkäänlaiseen koherenttiin treenaamiseen ammattilaispelaajan ja entisen junnulupauksen voimin, vaan tarvitaan mies pelastamaan joukkue onnettomalta kentällä räpeltämiseltä.

Luulisi olevan ilmiselvää, että nauttiakseen komediaelokuvasta sitä ei tule ottaa liian vakavasti. Joidenkin elokuvien kanssa hammasta pitää kuitenkin purra enemmän kuin toisten. Loppujen lopuksi FC Venus menee tässä suhteessa kohtalaisen mietoon kategoriaan syyllistyessään lähinnä vanhoihin, lukemattomia kertoja valkokankaalla nähtyihin, virheisiin. Elokuva antaa katsojilleen nautinnon niin tunteita herättävästä tarinasta kuin ajoittaisesta vanhanaikaisen ajattelutavan myötähäpeästä. Näin se sopiikin niin suomiklassikkomaratoniin kuin cringefest-katsomiseenkin.

ENSI-ILTA: 30. joulukuuta 2005

TUOTANTOYHTIÖ: Talent House

BUDJETTI: 1,656 miljoonaa euroa

KESTO: 114 min

TUOTTAJAT: Jarkko Hentula ja Mikko Tenhunen

OHJAAJA: Joona Tena

KÄSIKIRJOITTAJAT: Outi Keskevaari ja Katri Manninen

PÄÄOSISSA: Minna Haapkylä, Laura Malmivaara, Taneli Mäkelä, Petteri Summanen

V2 - JÄÄTYNYT ENKELI

ENSI-ILTA: 12. tammikuuta 2007

TUOTANTOYHTIÖ: Solar Films

BUDJETTI: 1,5 miljoonaa euroa

KESTO: 92 min

TUOTTAJA: Markus Selin

OHJAAJA: Aleksi Mäkelä

KÄSIKIRJOITTAJA: Marko Leino

PÄÄOSISSA: Juha Veijonen, Hannu-Pekka Björkman, Jussi Lampi

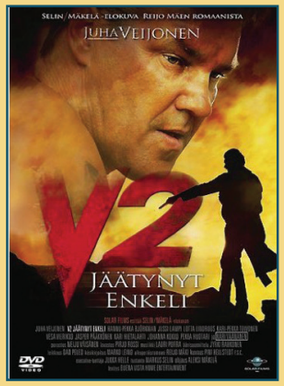

Reijo Mäen viidenteen Vares-dekkariin perustuva, Aleksi Mäkelän ohjaama V2 - Jäätynyt enkeli on vähintäänkin porilaiseen yleissivistykseen kuuluva klassikko. Vaikka tämä kliseinen ja onton tuntuinen toimintajännäri ei sen paremmin riko rajoja kuin tarjoa elämää suurempia hahmoja tai juonta, on se pesunkestävää perusviihdettä. Elokuvan merkitys kumpuaakin sen miljööstä, sillä V2 on Poriin sijoittuva teatterilevitykseen päässyt kokoillan elokuva, mikä on 2000-luvulla hyvin harvinaista herkkua. Tuttujen porilaisten kohteiden, kuten Rattiksen, Tullin ja Anniksen näkeminen valkokankaalla tuokin rintaan tunteen, jota voisi kuvailla kotiseutuylpeydeksi.

Tämän ylpeyden tunteminen onkin lähes klassisen porilaista, sillä elokuva maalaa erittäin epäsuotuisan kuvan niin Porin kaupungista kuin sen asukkaista. Viinaan menevät, korruptoituneet ja muutenkin kummallisesti käyttäytyvät hahmot nostavatkin päähahmon huulille jo itsessään klassikkomaineen saaneen kysymyksen, jota en aio tämän kunniotettavan julkaisun sivuilla toistaa. Porilainen vieraanvaraisuuskin nousee elokuvassa esille useasti, joskin Vareksen nuuskiminen on tähän syynä enemmän kuin hahmojen asenteet ulkopaikkakuntalaisia kohtaan.

Itse elokuvasta ei ole paljoa sanottavaa suuntaan eikä toiseen. Tyypillisen toimintadekkarin tavoin V2 vilisee yksiulotteisia hahmoja, joiden olemassaolo on vain yksi osa päähahmon ratkaistavana oleva palapeliä. Elokuva tuntuu hetken jo junnaavan paikallaan, kunnes palaset yhtäkkiä loksahtavat paikoilleen juuri ennen ratkaisevaa loppukohtausta, jossa lähinnä jännitellään Vareksen selviämistä; mysteerin ollessa jo ratkaistu. Katselukokemuksen pelastavatkin toinen toistaan hauskemmat one-linerit, jotka saavat nauramaan joko sisältönsä tai useammin järjettömyytensä takia.

Siinä missä FC Venuksen ongelmallisuuksia käsittelevää kappaletta täytyi oikoluvussa huomattavasti lyhentää, saisi tämän elokuvan myötähäpeää herättävistä hahmonkuvauksista aikaiseksi pro gradun. Veikkaisin ainakin Kari Hietalahden yrittäneen parhaansa mukaan jättää roolinsa Kullervona taakseen. En voikaan suositella Jäätynyttä Enkeliä heille, joilta marginalisoitujen ryhmien karikatyrisoiminen estää elokuvasta nauttimisen.

Vaikka Jäätynyt enkeli ei olekaan mikään suomalaisen elokuvataiteen huipputeos, on se siitä huolimatta näkemisen arvoinen jo pelkästään Pori-miljöönsä vuoksi. Jos karikatyyristen hahmojen yksiulotteisuudesta pääsee yli, voi nauttia elokuvan toiminnasta, paikalliskohteista ja vitseistä. Elokuvan huumori saa kivikasvoisemmankin katsojan nauramaan läpi elokuvan, joskin nojaa usein juuri arvelluttaviin stereotypioihin ja absurdeihin letkautuksiin.

Elokuvalle nimensä antava kuva Mirjami Sinervosta (Johanna Kokko) hetkeä ennen kuolemaa. Kuva: Finnkino

KATSE KOHTI GH:TA!

Teksti ja kuvat: Laura Suominen

Finland är Finland och Finland är bra, mutta kannattaa lähteä Uppsalaan! Luepa tämä juttu, niin tiedät miksi. Itselläni kesti vuosi liian kauan tajuta, kuinka ihana ystävyysosakunta meillä onkaan. Älä tee samaa virhettä!

Valborg 2018

Mikä ihmeen GH?

GH eli Gästrike-Hälsinge nation on SatOn ystävyysosakunta Uppsalassa. Pääpiirteittäin osakuntien toiminta ja virat ovat samankaltaisia, mutta lukuisia erojakin löytyy. Historiasta ja yksityiskohdista kannattaa kysellä kokeneemmilta konkareilta tai itse GH:laisilta. Nyt hypetetään ihan omien kokemusten pohjalta.

Miksi GH on bäst

Mut eiks ne oo jotai ruattalaisii, aika pelottavaa… Höpsistä! GH:lta löytyy toinen toistaan ystävällisempiä, avoimempia ja positiivisempia jäseniä. He ovat aina valmiina toivottamaan meidät tervetulleeksi tapahtumiinsa ja majoittamaan kotiinsa Studenvägenille. Uppsalassa he ovat mitä parhaita oppaita paikallisen opiskelijakulttuurin ja kaupungin saloihin. GH:lla on todella paljon vaihto- ja kv-opiskelijoita aktiivisina jäseninä, joten ruotsiakaan ei ole pakko puhua. Toisaalta osakuntaystävien kanssa juttelu on erinomainen tilaisuus treenata kielitaitoaan. Loistavaksi “tutustumisleikiksi” on havaittu oman maan listahittien (ja hutien) opettaminen. GH:n suosikkeja ovat mm. Nössö, Boom Kah ja Kumiankka, sori siitä.

GH:n tapahtumat

Tätä kirjoittaessani ajatukseni harhailevat jo GH:n, ja koko Uppsalan, kevään kahdessa suurimmassa tapahtumassa, Valborg ja Vårbal. Vapun eli Valborgin ajaksi koko kaupunki herää eloon ja täyttyy riemukkaista juhlijoista. Vappua juhlitaan useampana päivänä (ainakin skvalborg, kvalborg, valborg ja finalborg), ja kaikilla osakunnilla on tapahtumia aamusta aamuyöhön. Tarkoituksena onkin kiertää eri paikoissa. Vapunaatto voi olla esimerkiksi tällainen: Skumppa-aamiainen, kiertelyä kaupungilla, Forsränningen = opiskelijat kisaavat joessa itse rakentamillaan aluksilla, piknik puistossa, ylioppilaslakit päähän Carolinabackenilla (muista etsiä pinssi!), Champagnegalopp = kreisi tapahtuma, jossa tarkoituksena kastella kaverit läpimäriksi skumpalla, jatkot osakunnalla esim. ulkoilmakonsertissa tai silent discossa.

Vapun tavoin myös Vårbal on koko kaupungin yhteinen tapahtuma kaikkien osakuntien juhliessa samaan aikaan. Vårbalia voisi pukuloistossaan verrata omaan vuosijuhlaamme. Pääjuhlaa edeltävä iltana GH:n vieraille ja aktiiveille pidetään rennot sitsit, minkä jälkeen on mahdollista lähteä muiden osakuntien jatkoille. Itse juhlapäivänä nautitaan kevätsäästä etkojen etkoilla Studentvägenillä, josta kävellään kulkueena GH:n haudan kautta osakuntatalon puutarhaan coctailtilaisuuteen. Pääjuhlan loputtua on aika lähteä kiertämään eri osakuntien jatkoilla, kunnes kokoonnutaan mäelle ihastelemaan auringonnousua ja palataan Studentvägenille syömään aamuyöpalaa. Kannattaa ehdottomasti lähteä mukaan, vaikka varsinaiset edustuspaikat täyttyisivätkin!

Vårbalin piknik 2018

Muita tapahtumia, joihin satolaiset yleensä kutsutaan, ovat joulukuussa järjestettävä Luccegasque, äärettömistä noutopöydistä tunnettu Lucia-juhla, ja Kräftgasque eli perinteinen rapujuhla. Mutta GH:lla voi vierailla myös ilman virallista kutsua! Itse astuin ensimmäistä kertaa GH:lle klo 2 aamuyöllä sitsijatkojen ollessa täydessä käynnissä. Kongressin päätösjuhlasta karanneena, ilman satolaisten tukea ja juuri ketään tuntematta.

Pukuloistoa Vårbalissa 2018

GH:laiset Satolla

Aina ei tarvitse edes lähteä Ruotsiin. Satakuntalainen ehtoo ja vuosijuhlaviikonloppu ovat helppoja tapoja tutustua GH:laisiin ja opettaa heille, miten satolaiset juhlivat. Tulevana kesänä heidät kutsutaan ainakin Satakunnan kansansoutuihin ja osakuntiemme väliseen urheiluotteluun. Mutta kutsukaa toki muuallekin! Ei tarvitse olla pj, Q tai kv-vastaava voidakseen ylläpitää osakuntaystävyyttä <3

GH satolla Vujut 2019

Sato GH:lla Luccegasque 2018

Lisää GH hypeä:
www.ghnation.se
FB & IG: @ghnation

Loppuun vielä varoituksen sana. Saatat pian huomata käyväsi useammin Uppsalassa kuin maakunnassa...

SATAKUNTALAINEN OSAKUNTA

GÄSTRIKE HÄLSINGE NATION

MÄKSY JA Osakuntien Oudot Perinteet OSA 2

Teksti ja kuva: Mikko Mäkipää

Osakuntien juhlien perinteisiin kuuluu tärkeänä osana laulaminen. Niin isot kuin pienet juhlat sekä alkavat laululla että päättyvät lauluun. Jotkut lauluihin liittyvät perinteet ovat tietyn osakunnan omia ja toiset kaikille yhteisiä. Jo ensimmäisten osakuntajuhlien jälkeen fuksit tietävät mitä lauletaan, kun juodaan snapsia tai viiniä. Kuten muissakin perinteissä niin myös osakuntien lauluissa, vain muutos on pysyvää. Osakuntasukupolvilla on omat laulunsa, laulukirjansa ja -perinteensä, eivätkä ne ole parempia kuin toisten, mutta aivan varmasti ne ovat jokaisen omia.

Yksi ruotsalaisissa ja Suomen ruotsinkielisissä osakunnissa elävä perinne on “Den saken” laulu (Saton laulukirja sivu 80), joka tunnetaan lukuisilla eri nimillä. Laulu lauletaan kiitoksena ja huomionosoituksena esimerkiksi puheen tai esityksen pitäneelle henkilölle. Laulun kohteelle halutaan nostaa maljaa ja tämä vastaa “Och N.N. han säger inte nej där till”. Tai vastaa mitä haluaa, esimerkiksi “Och N.N. han dricker mer än mamma vill”.

Blekingskan juhlat vuodelta 2010

Lundin yliopiston Blekingska Nationilla, Åbo Nationin ystävyysosakunnalla, on tähän lauluun liittyvä omintakeinen perinne. Heillä on siihen lukuisia lisäsäkeistöjä, joiden määrä kasvaa edelleen. Lisäsäkeistöjä lauletaan laulun jatkoksi pöytäjuhlissa spontaanisti ja osa vakiintuu mukaan pysyvästi. Säkeistöt ovat usein jotain ajankohtaisia vitsejä, joiden alkuperä ei aina myöhemmin ole aivan selvä. Monissa on myös jokin koreografia, kuten “Kilimanjaro det är en bergstopp” tehdään käsillä A vuoren merkiksi tai “Ringsjön, det är en rund sjö” tehdään käsillä ympyrä.

Laulun historia alkaa tiettävästi 1950-luvulta. Blekingskalla ei ollut silloin vielä omaa osakuntataloa, joka valmistui vuonna 1960, joten osakunta kokoontui usein inspehtorin kotona. Inspehtori Nils Emmelinsin (1956-1966) lapset lauloivat mukana juomalauluja ja keskeyttivät niitä usein omilla säkeistöillään, kuten nykyisessä laulun aloittavalla “Och den långa ludna svansen”, joka on vanhasta lastenlaulusta Ekorrn satt i granen.

Laulu pysyi pitkään melko muuttumattomana ja siihen tuli vähitellen lisää säkeistöjä, kunnes 2000-luvun alussa se paisui lyhyessä ajassa liki kolme kertaa pidemmäksi. Aiemmin se saatettiin laulaa useita kertoja joka juhlassa, mutta nykyisin se lauletaan yleensä vain kerran, koska siihen yksinkertaisesti menee niin pitkä aika. Käytännössä kaikki blekingskalaiset osaavat laulun ulkoa, mutta he eivät ole kirjoittaneet sitä mihinkään laulukirjaan, eli se on olemassa vain elävänä perintönä.

Laulu on eräs kiehtovimpia kohtaamiani osakuntaperinteitä ja toivon sille pitkää ikää. Pitkää ikää sille voi odottaakin, koska jokaisella osakuntasukupolvella on mahdollisuus jättää siihen oma jälkensä. Tai ehkä laulu vain lopulta hiipuu pois, aika näyttää. Voin kuitenkin kuvitella juhlat, joissa eräänlaisena kalevalaisena runonlauluperinteenä 2100-luvulla Blekingskassa lauletaan yhdessä koko osakunnan vuosisadan historia. Sellainen, jossa on mukana pala jokaisen läsnä olevan henkilön osakunta-ajasta.

Juttua varten on haastateltu Åbo Nationin kuraattori emeritus Leo Gammalsia, Blekingska Nationin kuraattori emeritus Johan Dahlénia, Blekingska Nationin kuraattori Emelie Staffasia ja nimimerkki Imbelupetia.

SATO KOLMELLA

"Vad sjöng den lilla fågeln då eller hur jag hamnade här"

Mut siis… miks sä oot SatOn jäsen?
Du vet väl att det finns finlandssvenska nationer?
Har du hört om Nylands Nation?
Hej Ester! Du är ju med i ÖFN?
Where did you buy that jacket?!

Jos pystyttäisin itselleni usein kysytyt kysymyksetpalstan kysymysten kärkikolmikkoon ponnahtaisi vaivatta

1) Millä kielellä sä ajattelet?
2) Onko jompikumpi sun vanhemmista suomenkielinen?
3) Miksi sä kuulut Satakuntalaiseen Osakuntaan?

Vastauksena ensimmäiseen kysymykseen (koska haluatte kuitenkin tietää): ajattelen sillä kielellä, mitä kyseisenä hetkenä käytän. Jos puhun ruotsia tai luen ruotsiksi ajattelen myös ruotsiksi. Jos puhun suomea, ajattelen suomeksi. Seuraavan kysymyksen vastaus on hyvin lyhyt ja ytimekäs: kumpikaan vanhemmistani ei ole suomenkielinen. Olen siis täysiverinen finlandssvensk, maustettu lillajulstomtenilla, skumpalla ja rapujuhlilla. Kolmas kysymys – miksi kuulun Satakuntalaiseen Osakuntaan – on erittäin usein kysytty kysymys. Se lienee kysymyksistä vaikein vastata, koska no niin (noniin, noniin jne.) – hur har en finlandssvensk från Helsingfors hamnat här?

Tässä vaiheessa pitänee palata ajassa taustoittamaan tilannetta. Syksy 2002. Ester syö pikkukiviä esikoulun pihalla, muut leikkivät erinäisiä hittileikkejä kuten kotia, lätäkössä istumista ja poneja. Ponileikkiin olisi päästävä mukaan, mutta tässä vaiheessa kevyt kielimuuri on luonut problemaattisen tilanteen viisivuotiaalle. Kotona on katsokaas puhuttu pelkkää ruotsia ja yhtäkkiä on mukula survottu suomenkieliseen eskariin – kyllä se siitä oppii jossain vaiheessa kielen. Fast forward ala-asteen, yläasteen, lukion ja amiksen läpi (kyllä, olin sielläkin). Muutaman pykälän isompi Ester aloittaa Helsingin yliopistossa, tällä kertaa opetuskielenä ruotsi.

Ankdammen är jävligt liten och jag hade missat en stor del av den finlandssvenska världen: grundskolan och gymnasiet. Jag kände ingen och ingen kände mig heller, vilket i sig ju inte är ett problem, men problemet kom när jag förvandlades till en stum och klumpig hemul när jag försökte kommunicera på svenska. Alla mina vänner var finskspråkiga och jag hade ingen aning hur man heittää läppää på svenska. Man kan säga att jag inte precis kände mig hemma någonstans. Förutom på ett ställe, dit jag hade en vacker dag vandrat in – tack vare vissa människor eller möjligtvis en viss människa.

Att jag en nästan vacker onsdag galloperade till Lappbrinken och rusade in till kansliet för att skriva in mig till nationen var inte ett misstag. Även om jag är ett svart får (eller en anka) som talar fel språk och är från alldeles fel stad har jag ändå känt mig hemma på SatO. Att gå med i Satakuntalainen Osakunta har varit en fråga om att man ibland måste göra saker som kommer att förvåna alla andra människor. Ibland kan man inte förklara alla sina val och att gå med i SatO har varit ett sådant val. Den ända förklaringen som jag kan ge åt er varför jag har gått med i Satakuntalainen Osakunta är kort och gott: för att jag tycker det är den bästa nationen.

SatOlaisuus ei silti karkoita suomenruotsalaisuuttani, vaikka hurri-identiteettiäni kyseenalaistetaankin useasti ja siksi haluankin päättää tämän tekstin aikamme ehkä suurimpien runoilijoiden sanoihin: "jag är fi-fi-fi-fi-fi-fi finlandssvensk" -Pale å Wille

Med bubbliga hälsningar,

Kiintiöhurri Ester Sundström

KOTIMAISELLA

"Anteeksi, minä ei puhun suomea"

A few nights ago in a post-studying delusion, I was shocked to find myself translating the lyrics to Esson Baariin. Indubitably, this song is a modern classic that's not afraid to address the most crucial philosophical question Finnish society faces, but it was during this moment of ridiculousness and procrastination that a realisation struck me; I was becoming a true Finn (but don't worry, not in the Perussuomalaiset sort of way). However, as much as I might call myself a master of late-night karaoke in Rauma-huone, all would agree I am not a master of the Finnish language.

Finnish, in my opinion, on vitun vaikeaa, but I do try... sometimes. Once last year I had been enjoying a moment of peace and tranquility in the sauna - my second home - before someone new popped there head in and asked a curious question in Finnish. Instinctively, I replied in Finnish, but it was quickly obvious neither of us had a bloody clue what one another was saying. Embarrassingly, this adventure in language was happening with our former German friend, and it most certainly took me a few seconds longer than it should have to work out neither of us was from the land of a thousand lakes.

My hopes were high when moving into Satakuntatalo, but my dreams of fluency within a year were dashed, primarily because I quickly learned that the Rauma dialect* is not Finnish. However, despite my issues (and god do I have issues), my language limitations have not left me feeling unwelcome. I might not understand every Facebook event text, but I sure do have fun on arrival. Keitto-sitsit for example; who knew 'soup' could have so many meanings. There's advantages too, as it allows me to play dumb, as yes, sometimes I do know what you're saying, I'm just choosing to ignore you. Most importantly though, understanding Finland is more than just understanding the language. I might be a Nordic Studies student, but I could never have truly appreciated the greatness of Finland's leading man until the 6.Kongi Toga-Kekkonen sitsit.

In my near year-and-a-half residing at 609, there's a few other language and culture related tips I have picked up. Firstly, when someone asks me if I speak Welsh, it's not an invitation for me to recite the Welsh alphabet to them. Secondly, when someone asks me how to spell a complicated English word, no one will correct me if I just make it up. Finally, people don't seem to appreciate it when Laura Huhtasaari and Timo Soini are ironically referred to as the Queen of Pori and King of Rauma.

In all seriousness, osakunta life provides a community of friends and scholars when one is far from home. Satakunta may be some 1879 kilometers - or 1168 miles as I still don't really understand kilometers - north-east of my birthplace, but it has undoubtedly given me a home-away-from home. (Although, a bit more jaloviina probably won't hurt my language skills.)

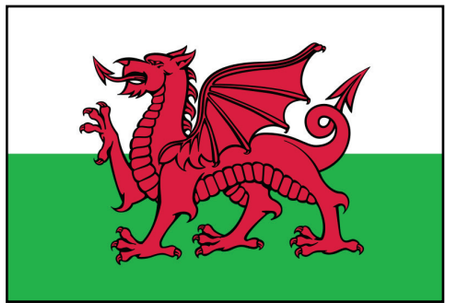

Cal Davies, Spiritually Satakunta.

** Raumish? Raumies? Raumlandic? Raumalainian?*

SATON SARJAKUVAKILPAILUN 2019 VOITTAJA!

"Kyllä se tekis hyvää suomalaisille, jos tulis taas joku sota"

Johannes V. pohtii vapun jälkeistä tulevaisuutta

"Ei nää ihmiset oo välttämättä tyhmiä. He on vaan vähän alapäästään huolimattomia"

V. Lasonen analysoi temppareiden osallistujia

"Ensin ne on Tieroja ja sitten niistä tulee ei-Tieroja"

V. Kopio analysoi inttiin meneviä ihmisiä

"Tää sana kuvaa aika hyvin elämää..."

"Turhaa!"

"Paskaa!"

"Kamalaa!"

Civikset Anna-Kaisa R., Petra H. ja Reetta P. pelaavat aliasta (oikea vastaus: mitätön)

"Hampaiden pesu ei auta päänsärkyyn"

Tiera H. kertoo totuuksia krapulasta KyOn silliksellä

Henrik K. pitää puhetta varjovujuilla:

"The first ever finnish person mentioned in GHs books in the year 1836 was named Satan because, first of all, he was behaving really inappropriately!"

Mikko M.:

"That wasn´t me!"

"Mitä ees ovat sienet? Ei ne oo mitään!"

Ester S. keskustelee metsästyksestä

"Mul nousi kahvi äsken päähän ja nyt se laskeutuu"

Ari K. pääsiäisbrunssilla

KUOLEMATTOMAT!

Taattua satakuntalaista laatua jo vuodesta 1654!

"Sorry for interrupting, I know Mikko wants his dildos!"

Viron delegaatio poistuu sillikseltä kesken bingon

"Mä voin ottaa sakset käteen ja perii sulta pari kymppiä"

Tiera H. kuulee Lassi S.n parturitarpeesta

"Sil voi leikata vaik pitsaa."

Vihtori M. mietti mitä tekisi, jos osakunnalle hankittaisiin käsisirkkeli

"Sehän meni niin kuin isä äitiin!"

"Sisään vaan, vaikkei seisoiskaan!"

"Pakko vihkii, kun on mahuttu!"

"Näi se on nähtävä!"

Isäntä-Terhon lentävien lauseiden paluu

"Tääl hengailee jopa naisia!"

Anonyymi kommentti Viisin kulttuurin kehityksestä

SATOLAINEN!

ÄLÄ UNOHDA ÄÄNESTÄÄ!

15.-21.5. ENNAKKOÄÄNESTYS

25.5. VAALIPÄIVÄ

EUROPARLAMENTTI-

VAALIT 2019